

τομνά άνεύρη περιέναι τα Σερβικά στοιχεία. Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἡ Ἑλλάς, ὁλόκληρὰ σχεδόν, ἀπεσπασίθη, διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ καταστῇ Ἀλβανία καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Εὐετικήν κυρίαρχίαν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ αἵματος τούτου ἡ ἐπικρατεστέρη ἐν Ἠλίδι, Ἀργεῖ, Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ γλώσσα, ἦτο ἡ ἀλβανικὴ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἐπὶ πλείονος τῶν ἐκατὸν χιλιάδων τῶν νομιζομένων Ἑλλήνων λαλοῦσιν αὐτήν. Ὁ νῦν πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος, εἶναι λοιπὸν πολλὸν ἀναμειγμένος, ἀλλὰ θὰ εἶναι δύσκολον νὰ εἰπώμεν ἐν τίνι ἀναλογίᾳ εἶναι ἀναμειγμένα τὰ διάφορα στοιχεία, ἑλληνικόν, σλαβικόν, καὶ ἀλβανικόν. Ὡς καθαρώτεροι ἀπόγονοι καὶ ἐνταυτῷ ἀμιγέστεροι ξένων στοιχείων ὑποτίθενται οἱ Μανιάται τοῦ Ταϊνάρου· αὐτοὶ καλοῦσιν ἑαυτοὺς κατ' εὐθείαν ἀπογόνους τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ δεικνύουσι μεταξὺ τῶν ἄλλων φρουρίων αὐτῶν καὶ τὸ τοῦ «αὐθέντου Λακούργου.» Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων μέχρι τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, αἱ τῶν γερόντων αὐτῶν συνειδήσεις ἐτήρουν τὸν τίτλον «Γερουσίαι τῶν Λακεδαιμονίων.» Ἐκαστος Μανιάτης ὠρίετο νὰ ἀγαπᾷ μέχρι θανάτου «τὸ πρῶτιστον τῶν ἀγαθῶν, τὴν ἐλευθερίαν, κληροδότημα τῶν προγόνων Σπαρτιατῶν.» Ἐν τούτοις καὶ τῆς Μάνης πλείστα ὀνόματα τοποθεσιῶν εἶναι καταγωγῆς Σερβικῆς, μαρτυροῦντα καὶ τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ μακρὰν τῶν Σλαύων διατριβήν. Οἱ Μανιάται ἔχουν εἰς πρᾶξιν τὴν ἐκδίκησιν «vendetta», ὡς καὶ οἱ Μυροβούνιοι· ἀλλὰ τὸ ἔθνος τοῦτο δὲν εἶναι ἔθνος ὅλων τῶν βαρβάρων λαῶν;

Ὅπωςδὴποτε ὅμως εἰς τὸ πείσμα τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν σταυροφοριῶν ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ, πιθανὸν ἐν μέρει ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κλίματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ζῇ, εὗρέθη τέλος ἔχουσα τὰ πλείονα τῶν διακριτικῶν αὐτῆς χαρακτηριστικῶν. Καὶ ἐν πρώτοις κατ' ὅσον νὰ διατηρήσῃ τὴν γλῶσσαν· καὶ εὐλόγως ἐκπλήττεται τις ὅτι ἡ νεοελληνικὴ δὲν διαφέρει κατὰ πολλὸν τῆς τῶν ἀρχαίων. Αἱ παραλλαγαὶ ἀνάλογοι τῶν ἀπαντωμένων εἰς τὰς νεολατινικὰς περιορίζονται σχεδὸν εἰς δύο: τὴν συσκοπὴν τῶν λέξεων διὰ τῆς συναιρέσεως τῶν ἀτόνων συλλαβῶν, καὶ τὴν χρῆσιν τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων. Δὲν εἶναι ἐπομένως δύσκολον εἰς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας νὰ καθαρίσωσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν γλῶσσαν τῶν ἐκ τῶν βαρβαρικῶν τορνευμάτων καὶ τῶν ξένων λέξεων, ὅπως πλησιάζωσι τὴν γλῶσσαν τοῦ Θουκυδίδου.

ΝΑΪΣ Η ΒΟΗΜΗ

Πόσον ἦτο εὐτυχὴς κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν Νεδζὶ ἡ Βοημή. Ζωηρὰ καὶ κούφη, ὡς σκύουρος, εὐκαμπτος καὶ νευρώδης, ὡς ἄγριος πῶλος, διέτρεχε γυμνὸς καὶ λυγρὸς τὰς πεδιάδας, ἀπολαύουσα ἐν ἐλευθερίᾳ τῶν καλλόνων τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τεῖχον οἱ αὐτὴν δὲν ὑπῆρχον, οὐδεὶς φραγμὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐκαστὴν γῆν ἀφ' ἧς περὶ στρέφοντο πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ γὰρ ὁδοὶ πρὸ

τῶν ποδῶν της. Πατρίς της ἦν ἡ παροιμία, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν της ἡ σκηνὴ ὅφ' ἦν ἐκτέφευε καθ' ἑσπέραν καὶ ὅταν ἀναμειγνυομένη εἰς πᾶσι παιδίς τῶν συνομηλικῶν της ἔχουσε κατὰ τὸν ἥραν τοῦ αἰσθητοῦ, ὅπερ ἦν κεκοσμημένον διὰ χρυσῶν κροτάλων καὶ ὅταν οἱ λεῖκοι δδόντες της ἀπὸ τῆς τράπεζος εἰς τὴν λαμπρὴν φωτὸς ἐξερχομένου ἀπὸ τινος ἐκείνου ἀνημέρας πυρᾶς, οἱ ἀποικοὶ ὀμόφυλοι της ἐθαύμαζον Νεδζὶ τὴν Βοημήν.

II

Πλὴν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὅλη αὕτη ἡ εὐτυχία διεσκεδάσθη. Ἡ παροιμία βιαίως διαλυθεῖσα διεσκορπίσθη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ παροιμία αὕτη εἶχεν ἀποκατασταθῇ ἐν τόπῳ ἀγνώστῳ, ὅπου ἐπίστευον εἰς τὰς μαγγανίας· ἐὰν τὰ στρατεύματα ἡθύνον, οἱ Βοημοὶ ἔπταιον· ἐὰν ἡ πυρκαϊὰ κατέστρεφε σιταποθήκην τινὰ, οἱ Βοημοὶ εἶχον ἐπικαλεσθῇ τὸ πῦρ ἐπ' αὐτήν· ἂν ἐπιδημία τις ἐλυμαίνετο τὰ χωρία, ἀναμφιδόλως οἱ Βοημοὶ εἶχον δηλητηριάσει τὰς πηγὰς. Ἀλοίμονον τότε εἰς τὸν Βοημὸν ἐκείνον, ὅστις ἤθελεν ἀπομακρυνθῇ τῆς παροιμίας του· τὸ μῖσος ἔκ ἐκδίκησις τὸν ἐνέδρευον πανταχοῦ. Ἦτο καιρὸς θλίψεων διὰ τοὺς δυστυχεῖς Βοημούς.

Οὕτω ἐπῆλθε καὶ ὁ καιρὸς τῆς δυστυχίας τῆς Νεδζὶ· συλληφθεῖσα αἰχμάλωτος, ἐν τῷ μέσῳ ὕβρεων καὶ ἀπειλῶν, ἐδέθη τὰς χεῖρας διὰ λεπτοῦ σχοινοῦ, καὶ ἐρρίφθη εἰς ψυχρὰν φυλακὴν! Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ἐκοιμήθη ὑπὸ στέγῃ Νεδζὶ ἡ Βοημή!

III

Ἦτο γλυκύτατον τέκνον ἡ ξανθὴ Βαβηλία, ἡ ἐγγονὴ τοῦ γέροντος θεσμοφύλακος Ἰακώβου· ἦτο τὸ μόνον, ὅπερ τῷ ἀπέμεινε ἀπὸ ὅλα τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἐγγόνους. Τὸ ἡγάπα μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην, ἣν εἶχε πρὸ ὅλα τὰ ἄλλα. καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα ἀνέζησαν ἐν αὐτῇ. Τὸ μεδίμα τῆς κόρης ταύτης ἐχαροποιεῖ τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος, ὅστις δὲν ἐφοβεῖτο ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἐπὶ τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βαβηλίας δάκρυ. Ἐνεκα τούτου ποτὲ δὲν εἶχεν ἀνοίξει ἐπὶ παρουσίᾳ της τὴν θύραν τῆς φυλακῆς τοῦ πύργου, ὅπου ἐνέκλειε τοὺς τοιχοδιώκτας καὶ κακοποιούς, φοβούμενός μὴ λυπηθῇ ἡ μικρὰ Βαβηλία, μανθάνουσα ὅτι ὑπῆρχον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κακοὶ καὶ δυστυχεῖς. Ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην, καθ' ἣν τῷ παρέδωκαν τὴν πτωχὴν Νεδζὶ, ὁ γέρων Ἰακώβος συνεκινήθη ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῶν νεᾶς φυλακισμένης. Ἐσκέπτετο περὶ τούτου καθ' ὅλην τὴν νύκτα· καὶ τὴν ἐπαύριον, θέλων νὰ παρασχη γλυκεῖαν ἐξέγερσιν εἰς τὸ πτωχὸν ἐν τῇ κλωβῷ πτηνόν, καὶ σκεφθεὶς ὅτι ἡ γηραιὰ ὄψις του πιθανὸν ἦτο νὰ τὴν φοβίσῃ, παρέδωκεν εἰς τὴν Βαβηλίαν τὸν ζωμὸν καὶ τὸν ἄρτον, ἵνα τὸν φέρῃ εἰς τὴν Νεδζὶ τὴν Βοημήν.

IV

Εἰσῆλθεν ἡ μικρὰ Βαβηλία, καὶ διὰ τῆς ἀνοίχθαις θύρας μετ' αὐτῆς καὶ ἄκτις ἡλίου, ἥτις φωτίσασα τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἐφώτισε καὶ τὴν δυστυχὴ Βοημήν, κοιμωμένην ἐπὶ τῇ λιθίνῃ καθίσματι. Δειλὴ

ἡ Βαβηλία ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἀκρωπάρου. Ἡ Νεδζι εἰνόει τοὺς ἐφθαλμούς της, καὶ τὸ βλέμμα τῆς συνήπτησεν ἐκείνῳ τὸ τόσο παρήγορον καὶ τοῦ σόφου συμπλητικόν τῆς Βαβηλίας, ὡς ἦτο, ὡς ἄλλη ἡλιακὴ ἀκτίς, εἰσδύσασα μέχρι τῶν μυγῶν τῆς καρδίας τῆς φυλακισμένης.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Νεδζι κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἦτο νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ἀδύνατον τοῦτο παιδίον καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν ἀντὶ τούτου ὅμως ἐξέτεινε τὰς δεδεμένους χεῖρας της μετὰ ἱκετευτικοῦ βλέμματος πρὸς αὐτήν. — «Πάπτε, ἔλθε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃς τὸν δεσμών — ἀνέκραξε τὸ παιδίον. Καὶ ὁ γέρον Ἰακώβος, ὅστις εἶχε μείνει ὀπισθεν τῆς θύρας ἵνα προστατεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἐγγονήν του, ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παράκλησιν τῆς φιλάτης τοῦ μικρᾶς, ἀπαλάσσωσιν τὴν Νεδζι τοῦ σχοινοῦ, ὅπερ τῆς ἐθλίβε τὰς χεῖρας. Εἶτα τῇ ὠμίλησε μὲ ἡπιότητα, δοὺς αὐτῇ ἐλπίδας περὶ προσεχοῦς ἐλευθερώσεως τὴν ἐνεθάρρυνε, τὴν συνεβούλευσεν, ἐν ᾧ ἡ Βαβηλία, ὑπομειδιῶσα καὶ πεποιδυῖα, ὅτι ἐξέτελεσε καθήκον φιλοξενίας, ἐκάθισε παρ' αὐτῇ, καὶ τὴν ἐθεώρει τρώγουσαν· μετὰ ταῦτα ὅμως σκεφθεῖσα ὅτι ὁ ξηρὸς ἄρτος δὲν εἶναι τόσο εὐάρεστον φαγητόν, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔλαβε μὴδ' ἅτινα ἐφύλαττεν ἀπὸ τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, καὶ τὰ προσέφερεν εἰς τὴν Νεδζι τὴν Βοημήν.

V

Περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ δύο κόραι ἠγαπῶντο ἀμοιβαίως. Ὁ κύριος τοῦ πύργου, εἰς οὗ τὰς χεῖρας ἔκειτο ἡ τύχη τῆς Νεδζι, ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἡ πτωχὴ αἰχμάλωτος ὡχρία καὶ ἐφθίερετο ἐν τῇ φυλακῇ θὰ ἀπέθνησκεν ἀνεὺ τῆς Βαβηλίας. Αὕτη διήρχετο ὥρας ὀλοκλήρους παρὰ τῇ Νεδζι· τῇ ἔφερε δράγματα ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ καὶ πρασίνοὺς κλάδους ἐκ τοῦ δάσους, εἰς τὸ ὅποιον ἡ πτωχὴ αἰχμάλωτος ἀνέπνευεν ἄλλοτε τὰ μύρα τῆς ἐλευθερίας· τῇ διηγείτο τὸν ἐν τῷ χωρίῳ βίον, τὴν οἰκιακὴν ὡς καὶ τὴν ἀγροτικὴν τῶν συγχωρικῶν τῆς ἐργασίαν· ἐνθους τῇ περιέγραφε τὰς τερπνὰς τοῦ θεάτρου διασκεδάσεις, τοὺς ὑπὸ τὰ γιγαντιαία δένδρα χοροὺς, τὴν εορτὴν τῆς συγκομιδῆς, καὶ τῇ ἐπανελάμβανεν ὅσας ἐν ταῖς χειμεριναῖς ἑσπερίσιν εἶχεν ἀκούσει ὥραϊας διηγήσεις.

Ἐφαλλεν εἰς ἐπήκοον τῆς Νεδζι ὕμνους εἰς ἀρχαίους ἥχους, οὓς εἶχε μάθει ἐν τῇ ὑπὸ κίσσου κεκαλυμμένη παλαιᾷ ἐκκλησίᾳ, ἐν ᾗ ἐκείνη ἤκουε τὴν ἡγῶδὴ φωνήν της μὲ τὰς ἱλαρὰς ταύτας μελωδίας. Μετὰ τοῦτο ἡ Νεδζι, ὑψοῦσα τὸ σείστρον καὶ σείουσα αὐτὸ, ἐτόνιζεν ἄσμά τι τῆς φυλῆς της, ἀνασκιρτῶσα κόφην ἐπὶ τῆς ἀκρᾶς τῶν ποδῶν της· ἡ Βαβηλία κατὰ σειράν ἐλάμβανε τὸ σείστρον καὶ προσεπάθει νὰ τὴν μιμηθῇ. Ἐὰν ἡ Νεδζι ἐκλαίε ποτε, ἀναμνησκόμενη τὰ χλοερὰ δάση καὶ τὰς ἀπεράντους κοιλάδας, ἡ Βαβηλία τὴν ἐνηγαλίζετο, καὶ ἀπεξήρανε τὰ δάκρυα διὰ τῶν ἀσπασμῶν της. Ὅτε δὲ ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως

τῆς ἐφθασεν, ἠγαπῶντο ὡς ἀδελφαί· ἡ ξανθὴ Βαβηλία καὶ Νεδζι ἡ Βοημή. ΠΜ

Τέλος ὁ κύριος τοῦ πύργου ἤλθε, καὶ ἡ Νεδζι ἠλευθερώθη. Ὁρθία πρὸ τῆς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐμεθύσκετο ἐπὶ ὥραν σχεδὸν ἀπὸ ἀέρα καὶ ἡλιόν, καὶ ὁμοίαζε μὲ χελιδόνα ἐτοιμὴν εἰς πτήσιν. Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα θλίβερά σκέψις συνεσκότισε τὸ πρόσωπόν της. Ποῦ νὰ ὑπάγῃ; Ποῦ εἶναι οἱ ὁμόφυλοί της; Διεσκορπίσθησαν, ἀνεχώρησαν! Πρὸς ποῖον μέρος τοῦ ὀρίζοντος νὰ στραφῇ, διὰ νὰ εὕρῃ τὰ λείψανα τῆς παροικίας της; Καὶ ἐν τοῖς τοῖσις πλησίον της ἡ Βαβηλία κλαίει περισφιγούσα τὴν χεῖρά της! καὶ οἱ δύο γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της εἶναι προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς Νεδζι, ὡς νὰ τῆς ἔλεγον: «Ἀχάριστος! θὰ μᾶς ἐγκαταλείψεις!» Ὁ γέρον Ἰακώβος βλέπει τὴν θλίψιν τῆς Βοημῆς, καὶ τῇ λέγει. «Θέλεις νὰ μείνῃς μεθ' ἡμῶν; θὰ ἔχω δύο θυγατέρας. Ἡ Βαβηλία σὲ ὑπεργαπᾷ.» — Καὶ ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ ἐπίσης ἀνέκραξεν ἡ Νεδζι, ἐπιλαβομένη τῶν χειρῶν των καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος Ἰακώβου.

Ἐκτοτε ἐν τῇ ὑπὸ κίσσου κεκαλυμμένη ἐκκλησίᾳ νὰ χριστιανὴ γονατίζει κατὰ Κυριακὴν παρὰ τὴν Βαβηλίαν· νὰ χορεύτρια προσετέθη εἰς τὰς θερινὰς εορτὰς, καὶ κατὰ τὰς ἑσπερίδας τοῦ χειμῶνος τὰ προξενούντα πλειότεραν ἐντύπωσιν διηγήματα ἦσαν τὰ παράδοξα συναξάρια μαγισσῶν καὶ δαιμονίων, τόπων μυστηριωδῶν καὶ λαῶν ἀγνώστων, ἅτινα διηγείτο Νεδζι ἡ Βοημή.

VII

Πλὴν ἦτο εὐτυχὴς ἡ ὥραία κόρη τῶν πλανητῶν φυλῶν; Ἐνίοτε καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον, ἐθεώρει τὰς μακρὰς καὶ ἐλικοειδεῖς ὁδοὺς τὰ βλέμματά της διέτρεχον τὸ διάστημα κατόπιν τῆς χελιδόνος καὶ τοῦ πελαργοῦ, καὶ στεναγμὸς βαρὺς διέφευγε τοῦ στήθους της! Τότε ἡ Βαβηλία τὴν περισφιγγε μὲ τοὺς βραχίονάς της, καὶ τῆς ἔλεγε; «Μήπως θέλεις νὰ μᾶς ἐγκαταλείψεις;» Ἡ Νεδζι τῆς ἀνταπέδιδε τὸν ἐναγκαλισμὸν, ἀποκρινομένη; «Οὐχί, ἀλλὰ θὰ περιμένω ἕως νὰ ὑπανδρευθῇς.»

Ἡ ὕψανον καὶ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ γέρον Ἰακώβος ἠγνῶει ποῖαν νὰ ἀγαπήσῃ πλειότερον. Ἡ Βαβηλία τὸν εὐχαρίστει διὰ τὴν γλυκύτητά της· ἡ Νεδζι διὰ τὴν δύναμιν, τὴν τόλμην καὶ τὴν ἐνεργητικότητά της.

Καὶ ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ θηροφύλακος Φράντζ ἤλθε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ὡς σύζυγον τὴν Βαβηλίαν, φέρων αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ εἰς χώραν μακράν, ὁ γέρον παρηγορήθη διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν της διὰ τῆς ἐξῆς σκέψεως: «Τοῦλάχιστον θὰ μοὶ μείνῃ ἡ Νεδζι! — Θὰ ἦσαι ἡ μόνη θυγάτηρ μου, τῇ ἔλεγεν· ὁ γέρον ἔχει ἀνάγκην σοῦ!»

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἡ Νεδζι δὲν ἐκάθισε πλέον παρὰ τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἐλικοειδῆ ὁδόν· ἀλλ' ἐπινίεν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μακρυνῶν ἐκδρομῶν καὶ τῆς ἀγρίας ἐλευθερίας, λέγουσα καθ' ἑαυτήν. «Ἦδη εἶμαι τὸ τέκνον

τοῦ γέροντος Ἰακώβου· δὲν εἶμαι πλέον Νεδζι ἢ Βοημή.»

VIII

Ἐπὶ 25 μῆνας περιποιεῖτο τὸν γέροντα, καταστάντα ἀδύνατον· τὸν ἡγάπα καὶ τὸν ἔτρεφε διὰ τῆς ἐργασίας τῆς· καὶ ὅταν ὁ γέρων ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἡ Νεδζι ἔλεγε. «Θὰ ἐπανίδω τὴν Βαβηλίαν καὶ θὰ ἀναχωρήσω.»

Ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησεν. Ἡ Βαβηλία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον πτωχῇ μήτηρ καὶ ἀπωφανισμένη. Ὁ πόλεμος εἶχε καταστρέψει τὸν τόπον ἐνθα ἐφονεύθη ὁ σύζυγός τῆς· ἤδη δὲ ἡ καλύβη τοῦ γέροντος ἦτο τὸ μόνον ἄσυλον, ὅπου τῇ ἀπέμεινεν. Ἐθεσε κλαίονσα τὰ τέσσαρα τέκνα τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Νεδζι, καὶ τῇ εἶπε. «Δὲν εἶναι πολὺ δύο μητέρες διὰ τὰ ἀτυχῆ ταῦτα μικρά.» Ἡ Νεδζι ἔσφιγγε τὰ ὄρφανὰ εἰς τὸ στήθος τῆς, καὶ ἤρξατο ἐργαζομένη δι' αὐτά, ὥς ἔλλοτε διὰ τὸν γέροντα Ἰακώβον. Ἡννόησε τί ἐστὶ καθήκον· καθήκον ἐκάστου εἶναι νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ὅπως δύναται, ἀδιάφορον ὅσους καὶ ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ καταβάλλῃ κόπους σωματικούς τε καὶ ψυχικούς. Τοῦτο ἡννόησε κατὰ βάρθος καὶ ἐξετέλει Νεδζι ἢ Βοημή.

IX

Δὲν ἐγνώρισε πατέρα, οὔτε μητέρα· καὶ ὅμως ἐξέτελεσε πληρέστατα τὰ καθήκοντα φιλοστόργου θυγατρὸς· δὲν ὑπῆρξε μήτηρ· καὶ ὅμως κατέστη τὸ στήριγμα, καὶ θετὴ, οὕτως εἰπεῖν, μήτηρ τεσσάρων ὀρφανῶν Νεδζι ἢ Βοημή.

X

Καὶ ὅτε τὰ τέκνα τῆς Βαβηλίας κατέστησαν ἄνδρες ἱκανοὶ εἰς ἐργασίαν, καὶ αἱ θυγατέρες εὐτυχεῖς μητέρες καὶ ὅτε αὕτη ἀδυνατίσασα ἔλεγεν· «Οὐδεὶς πλέον ἔχει τὴν ἀνάγκην μου»· ἡ προστασία τῶν πτωχῶν ὀρφανῶν ἀνεκούφιζε τὴν θειὰν Νεδζι τὴν Βοημήν.

Πλὴν τέλος, ὥς ὁ τρυφερὸς κάλυξ, ζωηρὸς καὶ ἀκμαῖος, ἀνθήσας μαραίνεται καὶ ξηραίνεται, οὕτω καὶ ὁ θάνατος μετέφερεν εἰς τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν Νεδζι τὴν Βοημήν.

Ἐσπερος.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΡΚΙΣΙΑ

Βλέπετε τῶν Ὀλυμπίων τὴν σεπτὴν ἐκείνην στήλην καὶ τὸ κιονόκρανόν τῆς τὸ ἐπίχρυσον ἐκεῖνο· Χεῖρα τρέμουνσα τεχνίτου εἰς τὰ φύλλα διακρίνω· αἰσθημα νομίζεις πόνου καθωδήγησε τὴν σμίλην. Οἶμοι! διατὶ ἐπίνει ὁ τεχνίτης διατὶ;

Ἐανθὴ κόρη δεκάετις ῥόδου ἔχουσα τὸ χρῶμα μέσῳ ῥόδων ἐκπνύγει ἄνθος φεύγον χρυσαλλίδα· «ἐδῶ εἶνε, ἐδῶ εἶνε... Ἄ ἐκεῖ ἐκεῖ τὴν εἶδα...» κ' ἤστραπτε τὸ παιδικὸν τῆς ἱλαρὸν ἐκεῖνο ὄμμα. Οἶμοι! τὸ μικρὸν ἡγνός· ποῦ βαδίζει ποῦ πατεῖ.

Εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὰς ὄχθας κυνηγοῦσα ἐπλανήθη. Τὴν ἐξήλεσε τὸ κύμα—ἦτο τόσον ἐρασμία! «Ἐγὼν ἀφανὴς ἐξαίφνης ἡ ξανθὴ ἡ Ναρκισσία» τὴν παρέλαβε τὸ κύμα κ' εἰς τὸν φλοίσβον ἐκοιμήθη, Οἶμοι! σπεύδει ἡ τροφὸς τῆς... τὴν ἀνέσυρε νεκράν.

Ποῦ ἐκείνη; τώρα τάφου ψυχρὸν χῶμα τὴν καλύπτει. Βλέπουσα τ' ἀθύρματά τῆς ἡ τροφὸς τῆς κλαίει ἔτι. καὶ ἐντὸς καλὰ θοῦ ταῦτα εἰς τὸν τάφον ἀποθέτει, ὅπου δρόσου μαργαρίτας ἡ πρῶτα καταρρίπτει. Οἶμοι! κ' ἡ αὐγὴ νομίζεις δακρυλοῦει τὴν μικράν.

Με τὸν κάλαθον ἀκάνθας εἶδ' ἐκεῖ περιπλεχθεῖσας χλωρὰς ἔτι ὁ τεχνίτης καὶ τὴν κόρην ἐνθυμήθη· χρόνος ἔρρευσεν—σκεπάζει τὰ ἀθύρματά τῆς λήθη... Ἐλαβεν ἀλγῶν τὴν σμίλην ὁ τεχνίτης παραστήσας Οἶμοι! τοῦ πτωχοῦ καλὰ θοῦ τὴν εἰκόνα ζωηράν.

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Σ. Σ. Α. Εὐμενῶς παρεχώρησεν ἡμῖν τὸ ἄνω ποιημάτων ὁ κ. Ι. Κ. Καμπούρογλου. ἀναγνώσας τὸ ἐν τῷ β' φύλλῳ μικρὸν περὶ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου ἀρθρίδιον ἡμῶν. Τὸν εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ ξηρασία ἥτις παρατηρήθη ἀπὸ τῆς 15 περιπύου ἰανουαρίου μέχρι σήμερον, ἐποχὴν, καθ' ἣν συνήθως γίνονται αἱ πλημμυραὶ, δὲν εἶναι πρωτοφανὲς τι. Ἡ κάτωθι στατιστικὴ δεικνύει ἡμῖν πίνακα ὁμοίων χειμῶνων.

Ἐν ἔτει 1472 ἡ γλυκύτης τοῦ χειμῶνος ἐπέτρεψεν εἰς τὰ δένδρα νὰ ἐκφυλλίσωσι πρὸ τοῦ φεβρουαρίου· εἰς δὲ τὰ πτηνὰ νὰ ἐκκολάψωσι τοὺς νεοσσούς των κατὰ τὸν φεβρουάριον.

Κατὰ τὸ 1289 δὲν ἠσθάνθησαν χειμῶνα.

Τῷ 1421 τὰ δένδρα ἤνθησαν κατὰ τὸν φεβρουάριον, αἱ δὲ ἄμπελοι κατὰ τὸν ἀπρίλιον· τὰ κεράσια ὠρίμασαν τὸν ἀπρίλιον, καὶ αἱ σταφυλαὶ τὸν μάϊον.

Τῷ 1538 οἱ κῆποι ἤνθησαν κατὰ τὸν ἰανουάριον.

Τῷ 1585 οἱ στάχυες ὠρίμασαν πρὸ τοῦ Πάσχα.

Τὰ 1607, 1609, 1613 καὶ 1617 ὑπῆρξαν ἀξιοσημείωτα διὰ τοὺς ἡπιοτάτους χειμῶνάς των.

Οὔτε πάγοι οὔτε χιὼν ἔπρεσεν ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1659.

Ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1692 δὲν ἀνῆρθεν ἐστία.

Τέλος ἡ γλυκύτης τῶν χειμῶνων τῶν ἐτῶν 1781, 1807 καὶ 1822 ἐθεωρήθη ὡς ἐξαιρέσις ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ. Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ τοῦ 1866 ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε ἐγένετο καὶ ἡ μεγάλη πλημμύρα τοῦ Σηκουάνα.

Λύσις β'. αἰνίγματος.

Ἀθηνᾶ—Ἀθῆναι

Ἐλυσεν αὐτὸ πρῶτος ὁ κ. Ι. Καγκάδης· κατόπιν δὲ οἱ κ. κ. Καραχάλιος, εἰς συνδρομητῆς κατοικῶν ἐν ὁδῷ Λέκκας ἀριθμ. 5, καὶ ἡ κυρία Β. Α. Βαμπᾶ. Πρὸς δὲ ὁ κ. Μακρόπουλος ἐκ Σύρου, ὁ κ. Λωρδόπουλος ἐκ Μεσολογγίου καὶ ὁ κ. Ε. Ἀννινὸς ἐκ Κεφαλληνίας.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Μικρὸν εἶμαι κ' εὐτελές.—Ὁ τ' οὐρανοῦ πλὴν θόλος ἂν λείψω ἀφανίζεται—ὁ ἥλιος σκοτίζεται· Καὶ ἄρδην ἀνατρέπεται, φίλοι, ὁ κόσμος ὅλος.

Τῷ πρώτῳ λύτῃ δωρεῖται ἀντίτυπον τῆς Νέας Ἑλληνίδος.

Πρόδελφῳ β'. Ποῖον τὸ δυσύλλαβον ὄνομα ὅπου καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἀναγινώσκεται τὸ αὐτό;